

FILHARMONIA
SZCZECIN

Piątek – 11 kwietnia 2025 roku – godz. 19.00
Niedziela – 13 kwietnia 2025 roku – godz. 19.00

GRANDIOSO **Pasja Janowa**

Orkiestra Symfoniczna
Filharmonii im. Mieczysława Karłowicza w Szczecinie

Chór Filharmonii Narodowej w Warszawie
Bartosz Michałowski przygotowanie Chóru

Karol Kozłowski tenor / Ewangelista
Artur Janda bas / Jezus
Marzena Michałowska sopran
Jan Jakub Monowid kontratenor
Aleksander Kunach tenor
Robert Gierlach bas / Piłat

Basso continuo:
Maciej Lamm organy
Krzysztof Karpeta wiolonczela

Marek Toporowski klawesyn
Julia Karpeta viola da gamba

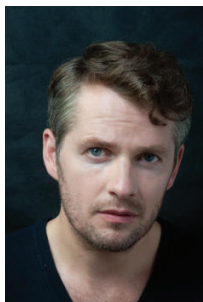
Przemysław Neumann dyrygent

W programie:

JOHANN SEBASTIAN BACH
Pasja według św. Jana BWV 245 [120']

KAROL KOZŁOWSKI

Laureat II nagrody na Międzynarodowym Konkursie Wokalnym im. Hariclei Darclée (Rumunia, 2005). Debiutował w Operze Wrocławskiej partią Alfreda w „Zemście nietoperza” Straussa. Występował na scenach m.in. Théâtre Montansier w Wersalu, Latvijas Nacionālā Opera un Balets w Rydze, Staatstheater am Gärtnerplatz w Monachium, Opery Narodowej Ukrainy, Národního Divadla w Brnie oraz Teatru Wielkiego – Opery Narodowej w Warszawie.

Jest uznanym wykonawcą dzieł barokowych, m.in. partii Ewangelisty w obu Bachowskich pasjach. Jego wszechstronność i barwa głosu ceniona jest również w repertuarze współczesnym – dokonał prawykonań utworów Olivera Schnellera, Manfreda Trojana i Bernda Redmanna, śpiewał m.in. w „Canzon de’ baci” Andrzeja Kwiecińskiego i w „Czarodziejskiej górze” Pawła Mykietyna.

Artysta ma w swoim dorobku wiele rejestracji płytowych. W 2024 roku jego album „Władysław Żeleński – Pieśni wszystkie” został uhonorowany nagrodą „Fryderyk” (w kategorii „Kameralna muzyka wokalna”) przez Polską Akademię Fonograficzną.

ARTUR JANDA

Jest solistą Warszawskiej Opery Kameralnej, współpracuje z Teatrem Wielkim – Operą Narodową w Warszawie.

Obecnie występuje na scenach Opery Santiago de Chile (Escamillo w „Carmen”), Teatru San Carlo w Neapolu (II Żołnierz w „Salome”), Nederlandse Reisopera (Truffaldino w „Ariadnie na Naxos”), Opery Bałtyckiej w Gdańsku (Pizarro w „Fidelio”), Teatru Wielkiego w Warszawie (Don Alfonso w „Cosi fan tutte” i Escamillo) oraz Warszawskiej Opery Kameralnej (Figaro w „Weselu Figara”, Papageno w „Czarodziejskim flecie” i Eneasze w „Dydonie i Eneasz”).

Artysta chętnie prezentuje repertuar oratoryjny, m.in. „Stabat Mater” Rossiniego (z Philharmonischer Chor Berlin), II Symfonię „Kopernikowską” Góreckiego (Filharmonia Krakowska), VII Symfonię „Siedem bram Jerozolimy” Pendereckiego (Filharmonia Pomorska) i „Magnificat” Bacha (Filharmonia Narodowa w Warszawie). Był nominowany do Teatralnej Nagrody Muzycznej im. Jana Kiepury (2019, 2020, 2022). W 2020 roku z rąk Prezydenta RP otrzymał Srebrny Krzyż Zasługi.

MARZENA MICHAŁOWSKA

Ceniona pedagog śpiewu solowego, specjalistka od emisji głosu w śpiewie chóralnym, laureatka wielu krajowych i międzynarodowych konkursów wokalnych, zapraszana do udziału w międzynarodowych festiwalach i projektach kulturalnych. Wystąpiła m.in. w nowojorskiej Carnegie Hall i genewskiej Victoria Hall. W 2005 roku zadebiutowała na scenie berlińskiej Komische Oper partią Donny Anny w „Don Giovannim” pod dyrekcją Kirilla Petrenki.

Do zespołów, z którymi współpracowała należą m.in. Gli Angeli Genève, Concerto Palatino, Concerto Köln, Irish Baroque Orchestra, Arte dei Suonatori, Wrocławska Orkiestra Barokowa, Polska Orkiestra Radiowa i {OH!} – Orkiestra Historyczna. W swym dorobku posiada 26 albumów płytowych, z których wiele wyróżniono nagrodą „Fryderyk”. W 2019 roku płyta „Seventeenth-Century Sacred Music in Wrocław” z udziałem artystki oraz Gli Angeli Genève, Concerto Palatino i Wrocławskiej Orkiestry Barokowej otrzymała najwyższą nagrodę muzyczną na świecie – International Classical Music Awards (ICMA).

JAN JAKUB MONOWID

Działalność koncertową rozpoczął jeszcze w trakcie studiów od wykonań dzieł Bacha, Händla i Pergolesiego (a także Liszta i Brittena) w kraju i za granicą, m.in. w Filharmonii Narodowej w Warszawie, Tokyo Bunka Kaikan, Toyota City Concert Hall, Victoria Hall w Genewie i Tonhalle w Zurychu. Na scenie operowej zadebiutował w 2004 roku jako Otton w „Koronacji Poppei” Monteverdiego w Warszawskiej Operze Kameralnej. Znakomicie odnajduje się zarówno w repertuarze barokowym i klasycznym (śpiewa pierwszoplanowe partie

w dziełach Vivaldiego, Händla, Mozarta i Rossiniego), jak i współczesnym – objął główne role w światowych prapremierach dzieł skomponowanych specjalnie dla jego głosu („Vermilion Calm” Keiko Fujiie, „Drach” Aleksandra Nowaka, „Anhell” Dariusza Przybylskiego, „Polieukt” Zygmunta Krauzego).

Artysta jest zdobywcą dwóch „Fryderyków” i laureatem Teatralnej Nagrody Muzycznej im. Jana Kiepury. W 2011 roku zajął III miejsce podczas Gianni Bergamo Countertenor Competition.

ALEKSANDER KUNACH

Jest absolwentem Akademii Muzycznej w Warszawie oraz Escuela Superior de Música Reina Sofía w Madrycie. Jeszcze podczas studiów zdobył nagrodę specjalną na V Międzyuczelnianym Konkursie Pieśni Polskiej w Warszawie, rok później został laureatem Konkursu Wokalnego w Dusznikach-Zdroju. W 2009 roku przyznano mu III nagrodę oraz nagrodę specjalną na IV Międzynarodowym Konkursie Mozartowskim w Pradze.

Współpracuje w Warszawską Operą Kameralną, gdzie zadebiutował w partiach Lukana w „Koronacji Poppei” i Eumajosa w „Powrocie Ulissesa” Monteverdiego. Regularnie gości w Operze Bałtyckiej w Gdańsku oraz Operze i Filharmonii Podlaskiej w Białymstoku. Na scenie Teatru Wielkiego – Opery Narodowej zadebiutował w 2015 roku partią Damazego w „Strasznym dworze” Moniuszki.

Jest obdarzony lirycznym tenorem. Posiada bogaty repertuar operowy, wykonuje dzieła oratoryjno-kantatowe oraz pieśni w salach koncertowych na całym świecie.

ROBERT GIERLACH

Solista Warszawskiej Opery Kameralnej i Teatru Wielkiego – Opery Narodowej, znakomity interpretator pieśni oraz muzyki współczesnej. Laureat m.in. I nagrody na Międzynarodowym Konkursie Wokalnym im. G. B. Viottiego w Vercelli, nagrody publiczności na Konkursie im. A. Krausa w Las Palmas oraz nagrody im. A. Hiolskiego za rolę tytułową w „Don Giovannim” (Teatr Wielki w Warszawie, reż. Mariusz Treliński). W nagraniu „Quo vadis” Nowowiejskiego (Filharmonia Poznańska, Chór Opery i Filharmonii Podlaskiej, dyr. Łukasz Borowicz), któremu przyznano International Classical Music Awards (ICMA), wykonał partię apostoła Piotra.

Występował na prestiżowych scenach operowych i estradach koncertowych świata, m.in. w mediolańskiej La Scali, Teatro La Fenice w Wenecji, Teatro dell'Opera w Rzymie, Teatro del Maggio Musicale Fiorentino, Teatro Giuseppe Verdi w Trieście, Théâtre des Champs-Élysées w Paryżu, Detroit Opera House, Nico Malan Theatre Centre w Kapsztadzie, Berliner Philharmonie, Wiener Philharmonie i nowojorskiej Carnegie Hall.

CHÓR FILHARMONII NARODOWEJ W WARSZAWIE

Zespół rozpoczął profesjonalną działalność artystyczną w 1953 roku pod kierunkiem Zbigniewa Soi. Kolejnymi kierownikami byli Roman Kulewicz, Józef Bok, Antoni Szaliński i Henryk Wojnarowski. W 2017 roku jego kierownictwo objął Bartosz Michałowski.

Głównym nurtem działalności artystycznej zespołu są koncerty – z Orkiestrą Filharmonii Narodowej oraz a cappella – na macierzystej estradzie. Chór regularnie uczestniczy w festiwalach Warszawska Jesień, Wratislavia Cantans, Eufonie oraz Wielkanocnym Festiwalu im. Ludwiga van Beethovena. Prowadzi również intensywną działalność artystyczną na arenie międzynarodowej – koncertował w Austrii, Belgii, Danii, Finlandii, Grecji, Hiszpanii, Islandii, Izraelu, Niemczech, Rosji, Szwajcarii, Turcji, Francji, Włoszech, Wielkiej Brytanii oraz na Litwie i Łotwie. Zapraszany jest na wspólne koncerty przez orkiestry tej klasy, co Berliner Philharmoniker, Rundfunk-Symphonie-Orchester Berlin, Deutsches Symphonie-Orchester Berlin, Orchestra dell'Accademia Nazionale di Santa Cecilia w Rzymie, Orchestre Symphonique de la Monnaie w Brukseli, Orchestra Sinfonica Siciliana w Palermo, Orchestra del Teatro alla Scala, orkiestry symfoniczne w Tel Awiwie i Jerozolimie.

Chór zapraszany jest również do udziału w spektaklach operowych: do Mediolanu (La Scala, 1989 – „Oberon” Webera, 1990 – „Fidelio” Beethovena), Wenecji (La Fenice, 1986 – „Żywot rozpustnika” Strawińskiego, 1987 – „Czarodziejski flet” Mozarta), Paryża (1989 – „Fidelio”), Palermo (1992 – „Król Roger” Szymanowskiego, 1993 – „Król Edyp” Strawińskiego, „Antyгона” Honeggera) oraz Pesaro (1994 – „Włoszka w Algierze” Rossiniego). W latach 1988, 1990 i 2001 Chór brał udział w uroczystych koncertach organizowanych dla Jana Pawła II w Watykanie.

Ogromny repertuar Chóru obejmuje kilkaset dzieł oratoryjnych i utworów a cappella różnych epok – od średniowiecza po współczesność. Szczególne miejsce zajmuje w nim muzyka polska, zwłaszcza twórczość Krzysztofa Pendereckiego. Zespół wykonuje i nagrywa wszystkie jego dzieła oratoryjne i a cappella.

W bogatym dorobku fonograficznym Chóru znajduje się wiele płyt, które zostały wyróżnione krajowym „Fryderykiem” i nagrodami międzynarodowymi (m.in. Orphée d’Or de l’Académie du Disque Lyrique czy Record Academy Award, przyznaną przez japoński magazyn „Record Geijutsu”).

W 2023 roku Chór Filharmonii Narodowej obchodził 70-lecie działalności.

BARTOSZ MICHAŁOWSKI

dyrygent, dyrektor Chóru Filharmonii Narodowej

Ukończył z wyróżnieniem Wydział Dyrygentury Chóralnej Akademii Muzycznej w Poznaniu. W latach 1998–2005 był asystentem Stefana Stuligróza i dyrygentem „Poznańskich Słowików”.

Jest zwycięzcą IX Ogólnopolskiego Konkursu Dyrygentów Chóralnych w Poznaniu, w którym wyróżniono go również za świadomość pracy nad emisją głosu w zespole chóralnym. W 2015 roku otrzymał Orphée d’Or de l’Académie du Disque

Lyrique oraz nominację do nagrody „Fryderyk”, którą został wyróżniony w 2020 roku za dokonane z Chórem Filharmonii Narodowej nagranie opery „Hagith” Szymanowskiego. W 2022 roku otrzymał dwie nominacje do International Classical Music Awards (ICMA). Jest założycielem, dyrektorem artystycznym i dyrygentem Poznańskiego Chóru Kameralnego, pomysłodawcą i dyrektorem Ogólnopolskiego Konkursu Kompozytorskiego „Opus 966”, twórcą warsztatów kompozytorskich dla dzieci i młodzieży „Pisz muzykę – to proste!” oraz współautorem projektu „Obrazowanie” (Muzeum Narodowe w Poznaniu).

W czasie swojej dotychczasowej pracy z Chórem Filharmonii Narodowej poprowadził w siedzibie Filharmonii i poza nią kilkadziesiąt koncertów. W 2024 roku Chór nagrał pod jego dyktando nową płytę – „Paweł Łukaszewski. The Adoration”.

Równoległe z aktywną działalnością dyrygencką przez wiele lat doskonalili umiejętności i wiedzę z zakresu emisji głosu – ukończył kursy mistrzowskie prowadzone przez Poppy Holden (Wielka Brytania), Christiana Elsnera (Niemcy) i Józefa Fraksteina (Polska). Ma stopień doktora, jest wykładowcą Uniwersytetu Muzycznego Fryderyka Chopina w Warszawie.

PRZEMYSŁAW NEUMANN

Jest absolwentem Akademii Muzycznej w Poznaniu, gdzie studiował dyrygenturę symfoniczno-operową w klasie prof. Jerzego Salwarowskiego i prof. Antoniego Grefa. W 2002 roku zajął III miejsce na III Przeglądzie Młodych Dyrygentów w Białymstoku. Już podczas studiów nawiązał współpracę z poznańskim Teatrem Muzycznym – do 2013 roku był dyrygentem i kierownikiem tamtejszej orkiestry – gdzie przygotował kilka premier oraz poprowadził kilkaset spektakli i koncertów.

Współpracował także z Teatrem Wielkim w Poznaniu oraz Gliwickim Teatrem Muzycznym.

Dyrygował większością polskich orkiestr, w tym zespołami Filharmonii Narodowej w Warszawie, Polskiej Orkiestry Sinfonia luventus i Filharmonii Poznańskiej. Po obronie doktoratu w 2009 roku podjął pracę dydaktyczną w katedrze dyrygentury Akademii Muzycznej w Poznaniu; w latach 2019–2020 pełnił funkcję jej kierownika.

W 2017 roku uzyskał tytuł doktora habilitowanego sztuk muzycznych, a w 2019 – profesora uczelni. Właśnie Alma Mater stała się dla Przemysława Neumanna przestrzenią realizacji wielu projektów edukacyjno-artystycznych, spośród których należy wymienić koncerty z akademicką Orkiestrą Symfoniczną (uwieńczone nagraniem płyty z muzyką Karola Kurpińskiego) i z Orkiestrą Sinfonietta oraz coroczne operowe spektakle studenckie w Teatrze Wielkim w Poznaniu i koncerty w ramach cyklu „Kreaspiracje”.

W latach 2015–2024 pełnił funkcję dyrektora Filharmonii Opolskiej. W tym czasie rozpoczął intensywną pracę nad nieznanymi bądź niesłusznie pomijanymi dziełami polskich twórców, co zaowocowało cyklem koncertów „Polska Muzyka Zapomniana” oraz serią wydawniczą o tej samej nazwie, opublikowaną we współpracy z powołaną w 2016 roku „Fundacją dla Kultury”, w której Przemysław Neumann pełni funkcję prezesa. Prowadząc Orkiestrę Symfoniczną Filharmonii Opolskiej dokonał również szeregu nagrań płytowych dzieł polskich kompozytorów.

Od 1 września 2024 roku pełni funkcję dyrektora naczelnego i artystycznego Filharmonii w Szczecinie.

GRANDIOSO

Pasja Janowa

Ćwierć wieku dzieli znane nam wersje **Pasji wg św. Jana BWV 245** (1724–1749) **Johanna Sebastiana Bacha** (1685–1750). Nasza wiedza o wszystkich jej wykonaniach za życia kompozytora, a także o zachowanym materiale nutowym (partyturach i głosach) wciąż jest niedostateczna – nadal jesteśmy skazani na domysły oraz interpretacje. W ciągu tych dwudziestu pięciu lat wiele musiało się zmienić: wrażliwość teologiczna Bacha, jego podejście do kwestii warsztatu kompozytorskiego, estetyki dzieła, wreszcie praktycznych rozwiązań wykonawczych. Dzieło, dodajmy, przywrócone salom koncertowym w lutym 1833 roku w Berlinie, niesłusznie pozostawało w niejakim cieniu Pasji Mateuszowej, której nowy żywot dał Felix Mendelssohn kilka lat wcześniej.

W przypadku obu dzieł zmieniło się w ciągu ostatniego półwiecza niemal wszystko, jeśli chodzi o ich interpretację, poczynając od sporów o liczebność orkiestry i chórów. Te mogły liczyć ponad 200 osób, od lat natomiast spotykamy praktykę redukcowania ich do dwóch czy kilku osób w każdym z czterech głosów. Wychowałem się na wykonaniach monumentalnych (choćby pod dyktando Herberta von Karajana czy Eugena Jochuma), granych na współczesnych instrumentach w dużym składzie; przeżyłem fascynację kameralizacją i wykorzystaniem instrumentów historycznych. Moje myślenie o praktyce wykonawczej Pasji ukształtowała genialna w swej prostocie myśl Nikołausa Harnoncourta, który w jednej ze swych książek przypomniał nam, że pytanie o właściwą liczebność zespołu prezentującego Pasję jest źle postawione. Trzeba sobie uświadomić – pisał – że w czasach Bacha lipskie kościoły miały zupełnie inną akustykę niż obecnie, gdyż były wyłożone drewnem. Trzeba zatem dostosować liczbę wykonawców do warunków przestrzeni, w której ta muzyka ma zabrzmieć.

Dzisiaj z jednakową przyjemnością jestem w stanie zachwycać się zupełnie odmiennymi estetycznie interpretacjami Pasji – i dzięki temu czuję się muzycznie i szczęśliwy, i spełniony. Piszę o tym, by zachęcić Państwa do takiego właśnie otwarcia się na różnorodność możliwych rozwiązań. Przecież nie chodzi o „archiwalne” odtwarzanie brzmienia z czasów Bacha, nie musimy upierać się przy stosowaniu instrumentów historycznych (bądź ich kopii) – w tym również tych, które odeszły w przeszłość (w Pasji Janowej to np. *viola d'amore*, *viola da gamba*, *oboe d'amore*, *oboe da caccia*), ignorując jednocześnie to, że w naszej wrażliwości i percepcji zmieniło się niemal wszystko. Chodzi o zadanie sobie pytania, jak emocje, które wywoływały wówczas arcydzieła Bacha, można dzisiaj zaktualizować, uwzględniając zarówno to, co wydarzyło się i w muzyce,

i we wrażliwości odbiorców w ciągu trzech stuleci, jak i nasze współczesne otwarcie na inne kultury i systemy estetyczne. Tak więc najprościej: spróbujemy przyrzeć się każdej interpretacji, każdemu wykonaniu, nie szukamy odstępstwa od „prawdy historycznej”, lecz samych siebie i swej wrażliwości, spotykających się z geniuszem i tajemnicą Bacha – kompozytora niezwykle otwartego na nowoczesność. Proszę więc pozwolić na wypunktowanie kilku informacji, które dadzą Państwu klucz do zmagania się z geniuszem.

Tytuł „Pasji wg św. Jana” oznacza, że jej libretto podąża za porządkiem zdarzeń, związanych z męką i śmiercią Jezusa z Nazaretu, opisanych w ostatniej ewangelii, zdecydowanie odbiegającej od tzw. ewangelii synoptycznych i ich przesłania, akcentującej nowe wątki ideowe. Męka staje się królewską wzniosłością umierającego Jezusa – utajonego króla; brakuje tu sceny naigrywania się z ukrzyżowanego, opisu trzygodzinnych ciemności i dramatycznego wołania z krzyża. Bach zresztą nie trzyma się konsekwentnie wersji Janowej, gdyż od wieków średnich oczywiste było poszukiwanie tzw. harmonii ewangelicznej, polegającej na ułożeniu narracji czterech apostołów w jednolitą całość. U Bacha najbardziej dobitne (wręcz ilustracyjne) jest przywołanie Mateuszowej wzmianki o zasłonie Przybytku jerozolimskiej świątyni – owa zasłona rozdziera się na pół po śmierci Jezusa, symbolizując kres Starego Przymierza. Ukryć się nie da, że scena ta stanowi prawdziwe wyzwanie dla naszych emocji.

W wymiarze narracyjno-dramaturgicznym Pasja Janowa (w przeciwieństwie do Mateuszowej) opiera się na wyrazistym kontraście pomiędzy tenorową partią Ewangelisty, utrzymaną w poetyce *recitativo secco* (z bardzo ograniczonym akompaniamentem), a wypowiedziami „tłumu” (łac. *turba*) tj. zbiorowości oraz indywidualnych postaci, biorących udział w wydarzeniach.

W warstwie lirycznej kompozytor (znowu inaczej niż w Pasji Mateuszowej) wykorzystał nie tekst jednego autora, lecz niezwykłą kolekcję pieśni i chorałów protestanckich, powstałych na przestrzeni dwóch stuleci. Jak sądzę, spośród wszystkich dzieł liturgicznych Bacha Pasja Janowa stanowi najbardziej osobistą jego wypowiedź teologiczną, wyrażającą indywidualną wrażliwość luterancko-pietystyczną. Arie, ariosa, chóry – na nich opiera się prawdziwy dramat człowieka, stojącego naprzeciwko męki i śmierci Jezusa. Człowieka, który nie czuje się wyłącznie członkiem kongregacji (i wraz z nią zmierza na spotkanie ze zbawieniem), lecz sam, dokonując własnego wyboru, zadaje umierającemu Jezusowi pytanie o możliwość swego zbawienia.

Szczęśliwie możemy śledzić polski przekład tekstu. Zaczynamy zatem od dramatycznego chóru „Panie, nasz Władco”; niebawem pojawia się

chorał Martina Lutra: „Niech się stanie Twoja wola, Panie Boże”. Zaparcie się Piotra jest komentowane słowami „Jezu, spójrz również na mnie, gdy nie chcę pokutować”. Po uwolnieniu Barabasa i wydaniu Jezusa na ubiczowanie słyszymy w arioso słowa „z cierni, które go kłują, wykwitają dla ciebie pierwiosnki niebiańskie”, w arii zaś „ukazuje się przepiękna tęcza, jako Boży znak przebaczenia”. Jezus jeszcze nie umarł, lecz zbawienie już się niemal dokonało. Jednakże dopiero „na wzgórzu krzyża” – jak słyszymy w kolejnej arii (z chórem) – „tam zakwitnie wasza pomyślność”.

Przyznam, że najbardziej w Janowej Pasji poruszają mnie dwie arie: pierwsza z nich poprzedza słowa Ewangelisty „I skłoniwszy głowę, oddał ducha”, druga zaś rozbrzmiewa bezpośrednio po nich. Altowa aria „Dokonało się!” (autorem tekstu jest Christian Heinrich Postel, ok. 1700) opiera się na dialogu solisty z violą da gamba. Powtarza ona w oktawie melodię, dopowiada ją, budując niezwykle nastrój. Natomiast w arii basowej (z chórem) „Mój drogi Zbawicielu” słyszymy wiolonczelę. W moim przekonaniu jest to centrum ideowe i duchowe dzieła: wyobrażony dialog z umierającym Jezusem, dramatyczne pytanie o zbawienie i bezsłowna odpowiedź Jezusa na pytanie „Czy jest już zbawiony cały świat?”. Chór intonuje chorał „Jezu, który byłeś martwy, teraz żyjesz bez końca” – tu możemy zrozumieć pobożność protestancką, dla której Wielki Piątek (a nie Wielkanoc) stanowi centrum roku liturgicznego. To, co usłyszymy dalej, jest już tylko artystycznym i teologicznym dopowiedzeniem, wynikającym z wymogów liturgii. „Panie Jezu Chryste, wysłuchaj mnie; chcę Cię sławić na wieki” – tak brzmią ostatnie wersy finałowego chorału.

I jeszcze jedno. W przerwie pomiędzy dwiema częściami Pasji zostaniemy wyrwani z kręgu tajemnicy ukrzyżowania i zbawienia. W czasach Bacha usłyszeliśmy tu godzinne kazanie. Tak, Pasja to nie koncert, lecz liturgia – nawet jeśli jest to świecka liturgia.

Piotr Urbański

(wykorzystano przekład Izabelli Szelińskiej)

Zapraszamy na kolejne koncerty:

23.04. MISTERIOSO **Na zachodzie Europy**

śr, 19.00 koncert kameralny

Tansman Trio

A. TANSMAN – II Serenada na trio smyczkowe
L. van BEETHOVEN – Trio smyczkowe c-moll op. 9 nr 3
J. FRANÇAIX – Trio smyczkowe C-dur

25.04. GRANDIOSO **Pomniki symfoniki – Brahms**

pt, 19.00 koncert symfoniczny

Orkiestra Symfoniczna Filharmonii w Szczecinie
Przemysław Neumann dyrygent

J. BRAHMS – IV Symfonia e-moll op. 98

09.05. GRANDIOSO **I'm Back in Town!**

pt, 19.00 koncert symfoniczny

Orkiestra Symfoniczna Filharmonii w Szczecinie
Filippo Del Noce flet
Juliusz Wesołowski harfa
Rune Bergmann dyrygent

W. A. MOZART – Uwertura do opery „Cosi fan tutte” KV 588
W. A. MOZART – Koncert podwójny C-dur na flet, harfę
i orkiestrę KV 299
L. van BEETHOVEN – II Symfonia D-dur op. 36

Freitag – 11. April 2025 – 19.00 Uhr
Sonntag – 13. April 2025 – 19.00 Uhr

GRANDIOSO **Passio secundum Iohannem**

Sinfonieorchester
der Mieczysław-Karłowicz-Philharmonie Szczecin

Chor der Nationalphilharmonie Warszawa
Bartosz Michałowski Choreinstudierung

Karol Kozłowski Tenor / Evangelist
Artur Janda Bass / Jesus
Marzena Michałowska Sopran
Jan Jakub Monowid Countertenor
Aleksander Kunach Tenor
Robert Gierlach Bass / Pilatus

Basso continuo:
Maciej Lamm Orgel
Krzysztof Karpeta Cello

Marek Toporowski Cembalo
Julia Karpeta Viola da gamba

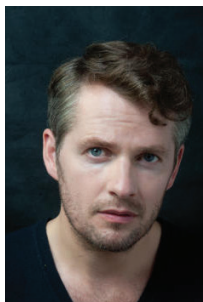
Przemysław Neumann Leitung

Programm:

JOHANN SEBASTIAN BACH
Johannespassion BWV 245 [120']

KAROL KOZŁOWSKI

Er erhielt 2005 den 2. Preis beim Internationalen Hariclea-Darclée-Gesangswettbewerb (Rumänien) und debütierte an der Breslauer Oper als Alfred in Strauß' „Fledermaus“. Er trat u.a. am Théâtre Montansier Versailles, der Latvijas Nacionālā Opera un Balets Riga, dem Staatstheater am Gärtnerplatz München, der Nationaloper der Ukraine, dem Národní Divadlo Brünn und der Nationaloper Warschau auf.

Er ist ein angesehener Interpret von Barockwerken, darunter von Bachs Passionen. Seine Vielseitigkeit wurde auch im zeitgenössischen Repertoire bemerkt und geschätzt – er brachte Werke von Oliver Schneller, Manfred Trojahn und Bernd Redmann zur Uraufführung, sang u.a. in Andrzej Kwieciński's „Canzon de' baci“ und Paweł Mykietyński's „Zauberberg“.

Der Künstler realisierte zahlreiche Aufnahmen. 2024 wurde sein Album „Władysław Żeleński – Sämtliche Lieder“ von der Polnischen Phonographischen Akademie mit dem Fryderyk-Preis (in der Kategorie Kammergesang) geehrt.

ARTUR JANDA

Er ist Solist der Warschauer Kammeroper, arbeitet mit der Warschauer Nationaloper zusammen.

Derzeit tritt er an der Ópera Nacional de Chile (Escamillo in „Carmen“), dem Teatro San Carlo (Zweiter Soldat in „Salome“), der Nederlandse Reisopera (Truffaldino in „Ariadne auf Naxos“), der Baltischen Oper Danzig (Pizarro in „Fidelio“), der Warschauer Nationaloper (Don Alfonso in „Cosi fan tutte“, Escamillo) und der Warschauer Kammeroper (Figaro in „Le nozze di Figaro“, Papageno in der „Zauberflöte“, Aeneas in „Dido and Aeneas“) auf.

Der Künstler präsentiert gerne Kantaten und Oratorien: Rossini's „Stabat Mater“ (mit dem Philharmonischen Chor Berlin), Góreckis Sinfonie Nr. 2 „Die Kopernikanische“ (Krakauer Philharmonie), Pendereckis Sinfonie Nr. 7 „Die sieben Tore von Jerusalem“ (Philharmonie Bydgoszcz), Bachs „Magnificat“ (Nationalphilharmonie Warschau) u.a. Er wurde 2019, 2020 und 2022 für den Jan-Kiepura-Theatermusikpreis nominiert. 2020 erhielt er das Silberne Verdienstkreuz der Republik Polen.

MARZENA MICHAŁOWSKA

Geschätzte Gesangspädagogin, Stimmspezialistin, Preisträgerin zahlreicher nationaler und internationaler Gesangswettbewerbe, eingeladen zu internationalen Festivals und Kulturprojekten. Sie trat u.a. in der New Yorker Carnegie Hall und der Genfer Victoria Hall auf. 2005 gab ihr Rollendebüt als Donna Anna in „Don Giovanni“ unter der Leitung von Kirill Petrenko an der Komischen Oper Berlin.

Sie arbeitete u.a. mit Gli Angeli Genève, dem Concerto Palatino, dem Concerto Köln, dem Irish Baroque Orchestra, dem Ensemble Arte dei Suonatori, dem Wrocław Baroque Orchestra, dem Polnischen Rundfunkorchester und dem {OH!} Historisches Orchester zusammen. Sie veröffentlichte 26 CDs, von denen mehrere mit dem Fryderyk-Preis ausgezeichnet wurden. 2019 erhielt das mit dem Concerto Palatino, Gli Angeli Genève und dem Wrocław Baroque Orchestra aufgenommene Album „17th-Century Sacred Music in Wrocław“ den höchsten Musikpreis der Welt: den International Classical Music Award (ICMA).

JAN JAKUB MONOWID

Bereits während seines Studiums begann er Werke von Bach, Händel, Pergolesi (als auch Liszt und Britten) im In- und Ausland aufzuführen, u.a. in der Nationalphilharmonie Warschau, dem Tokyo Bunka Kaikan, der Toyota City Concert Hall, der Genfer Victoria Hall und der Tonhalle Zürich.

Im Jahre 2004 debütierte er als Ottone in „L'incoronazione di Poppea“ von Monteverdi an der Warschauer Kammeroper. Sein umfangreiches Repertoire umfasst sowohl barocke und klassische

Werke (Hauptrollen in Opern von Vivaldi, Händel, Mozart und Rossini) als auch zeitgenössische Musik – er brachte zur Uraufführung Werke, die speziell für seine Stimme komponiert worden waren („Vermilion Calm“ von Keiko Fujii, „Drach“ von Aleksander Nowak, „Anhelli“ von Dariusz Przybylski, „Polieukt“ von Zygmunt Krauze).

Dem Künstler wurden der Jan-Kiepura-Theatermusikpreis und zweimal Fryderyk-Preis verliehen. 2011 erhielt er den 3. Platz beim Gianni-Bergamo-Countertenor-Wettbewerb.

ALEKSANDER KUNACH

Er ist Absolvent der Musikakademie Warschau und der Escuela Superior de Música Reina Sofía Madrid. Noch während seines Studiums gewann er einen Sonderpreis beim 5. Interuniversitären Polnischen Gesangswettbewerb in Warschau, ein Jahr später war er Preisträger des Gesangswettbewerbs in Duszniki-Zdrój. 2009 wurde er mit dem 3. Preis und einem Sonderpreis beim 4. Internationalen Mozart-Wettbewerb in Prag ausgezeichnet.

Er arbeitet mit der Warschauer Kammeroper zusammen, wo er sein Debüt in den Rollen des Eumete in Monteverdis „Ritorno d’Ulisse in patria“ und des Lucano in „L’incoronazione di Poppea“ gab. Er ist regelmäßiger Gast an der Baltischen Oper Danzig und der Podlachischen Oper und Philharmonie Białystok. 2015 debütierte er als Damazy in Moniuszkos „Gespenserschloss“ an der Warschauer Nationaloper.

Er ist ein lyrischer Tenor, verfügt über ein breitgefächertes Opern-, Oratorien- und Liedrepertoire und tritt in Konzertsälen auf der ganzen Welt auf.

ROBERT GIERLACH

Solist an der Warschauer Kammeroper und der Warschauer Nationaloper, hervorragender Interpret von Liedern und zeitgenössischer Musik. Er erhielt u.a. den 1. Preis beim Internationalen G.-B.-Viotti-Gesangswettbewerb in Vercelli, den Publikumspreis beim A.-Kraus-Wettbewerb in Las Palmas und den A. Hiolski-Preis für die Titelrolle in „Don Giovanni“ (Nationaloper, Regie: Mariusz Treliński). In der Aufnahme von Nowowiejskis „Quo vadis“ (Orchester der Posener Philharmonie, Chor der Podlachischen Oper und Philharmonie, Łukasz Borowicz), die mit den International Classical Music Award (ICMA) geehrt wurde, sang er die Partie des Apostels Petrus.

Er trat an renommierten Opern- und Konzerthäusern in der ganzen Welt auf, darunter bei Mailänder Scala, dem Teatro La Fenice Venedig, dem Teatro dell’Opera Rom, dem Teatro del Maggio Musicale Fiorentino, dem Teatro Giuseppe Verdi Triest, dem Théâtre des Champs-Élysées Paris, dem Detroit Opera House, dem Nico Malan Theatre Centre Kapstadt, der Berliner Philharmonie, der Wiener Philharmonie und der Carnegie Hall New York.

CHOR DER NATIONALPHILHARMONIE WARSCHAU

Der Chor begann seine professionelle künstlerische Tätigkeit 1953 unter der Leitung von Zbigniew Soja. Nachfolgende Leiter waren Roman Kuklewicz, Józef Bok, Antoni Szaliński und Henryk Wojnarowski. 2017 übernahm Bartosz Michałowski die Leitung des Chores.

Der Schwerpunkt seiner Aktivität liegt auf Konzerten – mit dem Orchester der Nationalphilharmonie und a cappella. Der Chor nimmt regelmäßig an den Festivals Warschauer Herbst, Wratislavia Cantans, Euphonien und dem Beethoven-Osterfestival teil. Auch international ist der Chor sehr aktiv – er konzertierte in Belgien, Dänemark, Deutschland, Finnland, Frankreich, Griechenland, Island, Israel, Italien, Lettland, Litauen, Österreich, Russland, Spanien, der Schweiz, der Türkei und dem Vereinigten Königreich. Er wurde zu gemeinsamen Auftritten mit Orchestern wie den Berliner Philharmonikern, dem Rundfunk-Sinfonieorchester Berlin, dem Deutschen Symphonie-Orchester Berlin, dem Orchestra dell'Accademia Nazionale di Santa Cecilia Rom, dem Orchestre Symphonique de la Monnaie Brüssel, dem Orchestra Sinfonica Siciliana Palermo, dem Orchestra del Teatro alla Scala und den Sinfonieorchestern in Tel Aviv und Jerusalem eingeladen.

Der Chor beteiligte sich auch an Opernaufführungen – zu erwähnen sind Mailand (La Scala, 1989 – Webers „Oberon“, 1990 – Beethovens „Fidelio“), Venedig (La Fenice, 1986 – Strawinskys „The Rake's Progress“, 1987 – Mozarts „Die Zauberflöte“), Paris (1989 – „Fidelio“), Palermo (1992 – Szymanowskis „König Roger“, 1993 – Strawinskys „Oedipus Rex“, Honeggers „Antigone“) und Pesaro (1994 – Rossinis „Italiana in Algeri“). In den Jahren 1988, 1990 und 2001 nahm der Chor an den feierlichen Konzerten teil, die für Papst Johannes Paul II. im Vatikan organisiert wurden.

Das imposante Repertoire des Chores umfasst mehrere hundert Oratorien und A-cappella-Werke aus verschiedenen Epochen – vom Mittelalter bis zur Gegenwart. Die polnische Musik, insbesondere das Oeuvre von Krzysztof Penderecki, nimmt darin einen besonderen Platz ein. Das Ensemble führt häufig alle seine Oratorien und andere Werke auf – und spielt sie gerne ein.

Der Chor realisierte zahlreiche Aufnahmen, die mit dem polnischen „Fryderyk“-Preis und internationalen Preisen ausgezeichnet wurden (u.a. mit dem namhaften Orphée d’Or de l’Académie du Disque Lyrique und dem Record Academy Award der japanischen Zeitschrift „Record Geijutsu“). Der Chor der Nationalphilharmonie feierte 2023 sein 70-jähriges Bestehen.

BARTOSZ MICHAŁOWSKI

Dirigent, Leiter des Chores
der Nationalphilharmonie

Er schloss sein Studium (Chorleitung) an der Musikakademie Posen mit Auszeichnung ab. In den Jahren 1998–2005 war er Assistent von Stefan Stuligrosz und Dirigent des Knabenchors „Poznańskie Słowiki“ („Posener Nachtigallen“).

Er ist Preisträger des 9. Nationalen Wettbewerbs für Chordirigenten in Posen. 2015 erhielt er den Orphée d’Or de l’Académie du Disque Lyrique

und eine Nominierung für den Fryderyk-Preis, den man ihm 2020 für die Aufnahme von Szymanowskis Oper „Hagith“ mit dem Chor der Nationalphilharmonie verlieh. 2022 wurde er zweimal für den International Classical Music Award (ICMA) nominiert. Er ist Gründer und Hauptdirigent des Posener Kammerchors. Er veranstaltet den Nationalen Kompositionswettbewerbs „Opus 966“, die Kompositionsworkshops für Kinder und Jugendliche „Schreibt doch Musik!“ und das Projekts „Obrazografia“ (mit dem Nationalmuseum Posen), die er initiiert hat.

Mit dem Chor der Nationalphilharmonie tritt er regelmäßig in Warschau und anderen Musikzentren. Unter seiner Leitung nahm der Chor 2024 ein neues Album auf: „Paweł Łukaszewski. The Adoration“.

Parallel zur Dirigententätigkeit vervollkommnete er viele Jahre seine Fähigkeiten im Fach Stimmbildung, indem er an Meisterkursen bei Poppy Holden (Großbritannien), Christian Elsner (Deutschland) und Józef Frakstein (Polen) teilnahm. Er hat promoviert, derzeit doziert er an der Fryderyk-Chopin-Musikuniversität Warschau.

PRZEMYSŁAW NEUMANN

Przemysław Neumann schloss sein Dirigierstudium (Orchester- und Operndirigieren) bei Prof. Jerzy Salwarowski und Prof. Antoni Gref an der Musikakademie Posen ab. Im Jahre 2002 erhielt er den dritten Preis beim 3. Wettbewerb für junge Dirigenten in Białystok. Bereits während des Studiums begann er seine Zusammenarbeit mit dem Posener Musiktheater – bis 2013 war er Dirigent und Manager des Orchesters, bereitete mehrere Inszenierungen vor und dirigierte einige hundert

Aufführungen und Konzerte. Er arbeitete auch mit der Posener Oper und dem Musiktheater Gleiwitz zusammen. Er leitete die meisten polnischen Orchester, darunter die Ensembles der Nationalphilharmonie Warschau, der Posener Philharmonie und der Sinfonia Iuventus.

Nachdem er 2009 promoviert hatte, nahm er einen Lehrauftrag am Lehrstuhl für Dirigieren an der Posener Musikakademie an, den er in den Jahren 2019–2020 leitete. 2017 verlieh man ihm den Titel eines habilitierten Doktors, 2019 den Titel eines Universitätsprofessors. Seine Alma Mater wurde für ihn zum Raum für die Verwirklichung zahlreicher Projekte, darunter für Konzerte mit dem Sinfonieorchester der Akademie (gekrönt durch die CD-Einspielung der Musik von Karol Kurpiński) und mit dem Orchester „Sinfonietta“ sowie jährliche studentische Aufführungen in der Posener Oper und Konzerte im Rahmen der Reihe „Kreaspiracje“. In den Jahren 2015–2024 war er Direktor der Philharmonie Oppeln. Gleichzeitig begann er mit einer intensiven Arbeit an unbekanntem oder zu Unrecht vernachlässigten Werken polnischer Komponisten, die in der Konzertreihe „Polnische vergessene Musik“ und der gleichnamigen Verlagsreihe mündete. In Zusammenarbeit mit der 2016 gegründeten „Stiftung für Kultur“, deren Präsident Przemysław Neumann ist, wurden Partituren mit Orchesterstimmen von Karol Kurpiński, Zygmunt Noskowski, Witold Maliszewski, Feliks Nowowiejski u.a. veröffentlicht. Außerdem realisierte Przemysław Neumann mit dem Orchester der Philharmonie Oppeln zahlreiche Aufnahmen der polnischen Musik.

Am 1. September 2024 übernahm er die Position des Intendanten der Stettiner Philharmonie.

GRANDIOSO

Passio secundum Iohannem

Ein Vierteljahrhundert liegt zwischen den uns bekannten Fassungen der **Johannespassion BWV 245** (1724–1749) von **Johann Sebastian Bach** (1685–1750). Alles, was wir über ihre Aufführungen zu Lebzeiten des Komponisten sowie über das erhaltene musikalische Material (Partituren und Stimmen) sprechen können, halten wir noch immer für unzureichend – weiterhin sind wir gezwungen, unsere Interpretationen auf Vermutungen zu stützen. Innerhalb von diesen fünfundsiebenzig Jahren hat sich wohl viel verändert: Bachs theologische Präferenzen, seine Komponierweise, die ästhetische Gestalt des Werkes und sogar die Aufführungspraxis. Das Werk wurde im Februar 1833 in Berlin wieder der Öffentlichkeit zugänglich gemacht, blieb jedoch zu Unrecht im Schatten der Matthäuspassion, der Felix Mendelssohn einige Jahre zuvor neues Leben eingehaucht hatte.

Was die Interpretation beider Werke betrifft, haben sie im letzten Jahrhundert radikale Metamorphosen erfahren – erwähnen wir etwa Streitigkeiten über die Größe des Chores. Das gesamte Ensemble der Mitwirkenden konnte einst über 200 Personen umfassen, seit Jahren aber reduziert man den Chor auf zwei, drei oder vier Personen pro Stimme. Ich bin mit monumentalen Aufführungen durch große, moderne Orchester (z.B. unter der Leitung von Herbert von Karajan oder Eugen Jochum) aufgewachsen. Ich weiß auch, welche Faszination die Kammerfassungen der Passionen und der Einsatz des historischen Instrumentariums hervorgerufen hat. Meine Überlegungen zur Praxis der Passionsaufführung waren geprägt von einer ebenso einfachen wie genialen Feststellung Nikolaus Harnoncourts, der in einem seiner Bücher daran erinnerte, dass die Frage nach der angemessenen Größe des die Passion aufführenden Ensembles falsch gestellt sei. Denn es sei wichtig zu wissen, schrieb er, dass zu Bachs Zeiten in den mit Holz ausgekleideten Leipziger Kirchen völlig andere akustische Verhältnisse geherrscht hätten als heute. Daher wäre es ratsam, die Anzahl der Interpreten an den Raum, in dem Bachs Musik erklingt, anzupassen.

Heute genieße ich in gleichem Maße völlig unterschiedliche Interpretationen der Johannespassion, was mich glücklich macht. Es ist gut, für diverse Lösungsmöglichkeiten offen zu sein: Schließlich geht es nicht um die „archivarische“ Wiedergabe des Klanges aus Bachs Zeit, wir sollen nicht darauf bestehen, historische Instrumente (oder deren Kopien) zu verwenden – auch solche, die schon der Vergangenheit angehören (in der Johannes-Passion beispielsweise Viola da Gamba, Viola d’amore, Oboe d’amore und Oboe da caccia) und dabei die Tatsache ignorie-

ren, dass sich unser Musikverständnis grundlegend verändert hat. Wir sollten uns fragen, wie die Emotionen, die Bachs Meisterwerke damals hervorriefen, heute aktuell werden können. Man müsste dabei berücksichtigen, was in den letzten drei Jahrhunderten mit der Denkweise des Publikums und der Tonkunst selbst passiert ist; von Bedeutung ist auch unsere heutige Offenheit gegenüber anderen Kulturen und ästhetischen Systemen. Versuchen wir, jede Interpretation genau zu betrachten – nicht auf der Suche nach einer Abweichung von der „historischen Wahrheit“, sondern auf der Suche nach dem Selbst. So begegnen wir dem Genie und dem Geheimnis Bachs, eines der modernsten Komponisten.

Die nachfolgenden Informationen sollen uns als Schlüssel zum Werk dienen. Der Titel „Johannes-Passion“ bedeutet, dass das Libretto das Leiden und Sterben Jesu Christi zeigt, wie sie im letzten Evangelium beschrieben worden sind, und sich damit von den sog. synoptischen Evangelien entfernt. Sichtbar wird die königliche Erhabenheit des sterbenden Jesus, es fehlen die Verspottung des Gekreuzigten, die Schilderung der dreistündigen Finsternis und der dramatische Schrei vom Kreuz. Bach hält sich jedoch nicht nur an die johanneische Version, sondern zitiert auch andere (schon im Mittelalter versuchte man im Rahmen der sog. Evangelienharmonie anhand der vier kanonischen Evangelien eine einheitliche Geschichte Jesu zu erzählen). Am auffälligsten ist das Rezitativ, das nach Matthäus vom Vorhang im Tempel berichtet: Als Jesus am Kreuz starb, zerriss dieser Vorhang in zwei Teile, was das Ende des Alten Bundes symbolisiert.

Auf der erzählerischen Ebene basiert die Johannespassion (im Gegensatz zur Matthäuspassion) auf einem deutlichen Kontrast zwischen dem Tenorpart des Evangelisten (das *recitativo secco* mit sehr begrenzter Instrumentalbegleitung), den Reaktionen der „Schar“, der „Volksmasse“ (lat. *turba*) und den Reflexionen der einzelnen am Geschehen beteiligten Personen.

Auf der dichterischen Ebene verwendete der Komponist (wieder anders als bei der Matthäuspassion) nicht den Text eines einzigen Verfassers, sondern eine wichtige Sammlung protestantischer Hymnen und Choräle, die über zwei Jahrhunderte hinweg geschrieben wurden. Ich glaube, dass die Johannespassion Bachs persönlichste theologische Aussage darstellt, in der seine individuelle lutherisch-pietistische Spiritualität zum Ausdruck kommt. Die Arien spiegeln das Drama eines Menschen wider, der mit dem Leiden und Sterben Jesu gegenübergestellt wird, eines Menschen, der sich nicht als bloßes Mitglied der Gemeinde fühlt (und mit ihr auf dem Weg zum Heil ist), sondern als Individuum dem sterbenden Jesus die Frage nach der Möglichkeit der Erlösung stellt.

Die Johannespassion eröffnet der machtvolle Chor „Herr, unser Herrscher“; bald darauf erklingt Martin Luthers Choral: „Dein Wille gescheh, Herr Gott“. Mit den Worten „Jesu, blicke mich auch an, wenn ich nicht will büßen“ wird Petrus' Verleugnung kommentiert. Nach Barabbas' Befreiung und der Auslieferung Jesu zur Geißelung hören wir im Arioso: „Betrachte [...], wie dir aus Dornen, so ihn stechen, die Himmelsschlüsselblumen blüh'n“ und in der Arie, dass „der allerschönste Regenbogen als Gottes Gnadenzeichen steht“. Jesus ist noch nicht gestorben, aber die Erlösung kam beinahe zustande: „Flieht [...] zum Kreuzeshügel“ – so heißt es in der nächsten Arie (mit Chor) – „eure Wohlfahrt blüht allda“.

Ich gestehe, dass mich zwei Arien in der Johannes-Passion am stärksten bewegen: die erste hören wir vor den Worten des Evangelisten „Und neigte das Haupt und verschied“, die zweite unmittelbar danach. Die Alt-Arie „Es ist vollbracht!“ (den Text verfasste Christian Heinrich Postel um 1700) beruht auf dem Dialog des Solisten mit der Viola da gamba. Sie verdoppelt die Gesangslinie, ergänzt sie, schafft eine außergewöhnliche Stimmung. Den Cellopart hören wir hingegen in der Bass-Arie (mit Chor) „Mein teurer Heiland“. Meines Erachtens stellt sie das ideelle und spirituelle Zentrum des Werkes dar – dies ist ein imaginärer Dialog mit dem sterbenden Jesus und dessen wortlose Antwort auf die dramatische Frage: „Ist aller Welt Erlösung da?“. Der Chor intoniert den Choral „Jesu, der du warest tot, lebest nun ohn' Ende“ – hier begreifen wir die protestantische Frömmigkeit, für die der Karfreitag (und nicht Ostern) den Mittelpunkt des liturgischen Jahres ist. Was wir danach hören, ist lediglich eine künstlerische und theologische Ergänzung, die von den Erfordernissen der Liturgie herrührt. „Herr Jesu Christ, erhöre mich, ich will dich preisen ewiglich“ – so lauten die letzten Zeilen des Schlusschorals.

Wenn wir in der Pause ins Foyer gehen würden, verließen wir temporär das Mysterium von Kreuzigung und Erlösung. Zu Bachs Zeiten hätten wir zwischen den beiden Teilen der Passion eine einstündige Predigt gehört. Aber diejenigen, die dem Passionskonzert beiwohnen, beteiligen sich in der Tat an einer Liturgie – genau gesagt, einer weltlichen Liturgie.

Piotr Urbański

(deutsche Fassung von Tomasz Kowalewski)

Unsere Konzertempfehlungen:

23.04. MISTERIOSO **Im Westen Europas**

Mi, 19.00 Kammerkonzert

Tansman Trio

A. TANSMAN – Serenade Nr. 2 für Streichtrio
L. van BEETHOVEN – Streichtrio c-Moll op. 9 Nr. 3
J. FRANÇAIX – Streichtrio C-Dur

25.04. GRANDIOSO **Denkmäler der Sinfonik – Brahms**

Fr, 19.00 sinfonisches Konzert

Sinfonieorchester der Philharmonie Stettin
Przemysław Neumann Leitung

J. BRAHMS – Sinfonie Nr. 4 e-Moll op. 98

09.05. GRANDIOSO **I'm Back in Town!**

Fr, 19.00 sinfonisches Konzert

Sinfonieorchester der Philharmonie Stettin

Filippo Del Noce Flöte
Juliusz Wesolowski Harfe
Rune Bergmann Leitung

W. A. MOZART – Ouvertüre zur Oper „Cosi fan tutte“ KV 588
W. A. MOZART – Doppelkonzert C-Dur für Flöte, Harfe
und Orchester KV 299
L. van BEETHOVEN – Sinfonie Nr. 2 D-Dur op. 36

ORKIESTRA W DZISIEJSZYM KONCERCIE: ORCHESTRE IM HEUTIGEN KONZERT:

KONCERTMISTRZYNI /
KONZERTMEISTERIN
Karolina Hyla-Wybraniec

I SKRZYPCE / 1.VIOLINE
Joanna Goch
Elżbieta Fabiszak-Dąbrowska
Olga Rozmus
Maciej Musiał
Wioletta Borkowska
Dominik Gugala
Andrii Kreshchenskyi

II SKRZYPCE / 2.VIOLINE
Anna Przerwa
Joanna Ostaszewska
Robert Smoliński
Miłosz Kosmał
Magdalena Pajestka
Patrycja Kozak

ALTÓWKI / BRATSCHE
Grzegorz Sadowski
Ewa Jungiewicz
Dominika Kotlicka
Zuzanna Walenciak
Luca Persico

WIOLONCZELE / CELLI
Krzysztof Karpeta*
Yesong Lee
Klara Świdrów
Jacek Tomczak

KONTRABASY / KONTRABÄSSE
Paweł Jędrzejewski
Robert Możejewski

FLETY / FLÖTEN
Filippo del Noce
Anna Wojnowicz-Drężek

OBOJE / OBOEN
Mateusz Żurawski
Izabela Kokosińska
Piotr Kokosiński

FAGOT / FAGOTT
Michał Szydłowski

*gościnnie / als Gast

CHÓR FILHARMONII NARODOWEJ W WARSZAWIE

Dyrektor Chóru / Chorleiter: **Bartosz Michałowski**

SOPRANY /

SOPRANSTIMMEN

Marta Czarkowska
Magdalena Dobrowolska
Kinga Jaskowska
Aneta Kapla
Michalina Kraska
Małgorzata Miłkowska - Cieśla
Maria Muszyńska
Ewelina Siedlecka-Kosińska

ALTY / ALTSTIMMEN

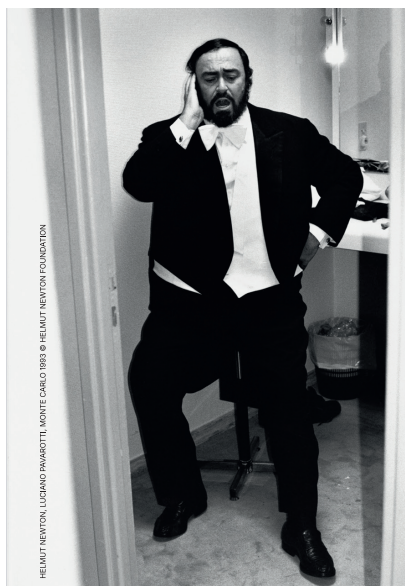
Jadwiga Bartnik
Beata Dąbrowska
Anna Fijałkowska
Martyna Jankowska
Jolanta Kaczyńska-Lechnio
Dominika Kazimierska
Anna Krawczuk
Agata Szmuk

TENORY / TENORSTIMMEN

Andrzej Gręziak
Marcin Jaskowski
Paweł Kucharczyk
Robert Lawrence
Adam Miroszczuk
Adam Sławiński
Zbigniew Tupczyński
Grzegorz Wiśniewski

BASY / BASSSTIMMEN

Krzysztof Chalimoniuk
Wiktor Gniazdowski
Dariusz Golec
Adam Kaczyński
Miłosz Kondraciuk
Andrzej Kozłowski
Bartosz Michałowski
Marian Parczała
Piotr Widlarz

HELMUT NEWTON, LUCIANO PAVAROTTI, MONTE CARLO 1993 © HELMUT NEWTON FOUNDATION

Helmut Newton. Music Portraits

FILHARMONIA W SZCZECINIE
GALERIA POZIOM 4.

WYSTAWA DOSTĘPNA
OD 29.03.2025 DO 29.06.2025

PHILHARMONIE IM SZCZECIN
GALERIE AUF DER 4. ETAGE

AUSSTELLUNG VERFÜGBAR
VOM 29.03.2025 BIS 29.06.2025

Wystawa | Ausstellung

Z miłości do Szczecina Für die Liebe zu Szczecin

Filharmonia w Szczecinie
Philharmonie im Szczecin

Art.Room
Art.Room Galerie

Wystawa dostępna
od 10.04.2025 do 25.05.2025

Ausstellung verfügbar
vom 10.04.2025 bis 25.05.2025

Poznaj historię Filharmonii w Szczecinie

Unikalne materiały archiwalne i nagrania dawnych koncertów,
wspomnienia muzyków, dyrektorów, ciekawostki, anegdota
i wiele więcej...

Odwiedź stronę
historia.filharmonia.szczecin.pl

Informacje:

Sekretariat Filharmonii jest czynny:

od poniedziałku do piątku w godz. 8.30–16.30

tel. +48 91 430 95 11

sekretariat@filharmonia.szczecin.pl

filharmonia.szczecin.pl

Kasa Filharmonii:

tel. +48 91 431 07 20

infolinia +48 539 94 94 54

kasa@filharmonia.szczecin.pl

Kasa jest czynna:

od wtorku do czwartku w godz. 13.00–18.00

w piątek w godz. 13.00–20.00

w sobotę w godz. 12.00–16.00

oraz godzinę przed każdym biletowanym wydarzeniem,
którego organizatorem jest Filharmonia.

Infolinia jest czynna:

od wtorku do czwartku w godz. 10.00–16.00.

Informujemy o możliwości asystowania pracowników Filharmonii osobom niepełnosprawnym podczas koncertów organizowanych przez Filharmonię. Prosimy o kontakt z kasą Filharmonii.

Abonament:

Zachęcamy do zakupu abonamentów na następujących zasadach: przy zakupie przez jedną osobę co najmniej siedmiu (7) biletów normalnych/ulgowych na dowolnie wybrane koncerty* organizowane przez Filharmonię obowiązuje zniżka 15% od każdego biletu. Przy zakupie abonamentu przysługuje również zniżka na zakup produktów w sklepie Filharmonii.

Bilety grupowe:

Przy zakupie co najmniej piętnastu (15) biletów normalnych na jeden koncert.

Więcej: <https://filharmonia.szczecin.pl/bilety>

Galeria dostępna jest dla odwiedzających w:

soboty i niedziele: 12.00–16.00 (ostatnie wejście o 15.30)

Filharmonia zastrzega sobie prawo do wprowadzania zmian w repertuarze.

*z wyłączeniem koncertów:

13-14.06.2025.

Informationen:

Das Sekretariat der Philharmonie ist geöffnet:

von Montag bis Freitag 8.30–16.30 Uhr

Tel. +48 91 430 95 11

sekretariat@filharmonia.szczecin.pl

filharmonia.szczecin.pl

Kasse:

Tel. +48 91 431 07 20

Info +48 539 94 94 54

kasa@filharmonia.szczecin.pl

Die Kasse ist geöffnet:

von Dienstag bis Donnerstag 13.00–18.00 Uhr

am Freitag 13.00–20.00 Uhr

am Samstag 12.00–16.00 Uhr

und eine Stunde vor jeder von der Philharmonie organisierten Veranstaltung.

Info:

von Dienstag bis Donnerstag 10.00–16.00 Uhr.

Wir informieren über die Möglichkeit der Assistenz der Menschen mit Behinderungen während der von der Philharmonie organisierten Konzerte. Weitere Informationen an der Kasse der Philharmonie.

Aboservice:

Wir empfehlen Ihnen, Abonnements nach folgenden Regelungen zu erwerben:

Beim Kauf von mindestens sieben (7) normalen/ermäßigten Tickets Eintrittskarten für beliebig ausgewählte Konzerte* der Philharmonie durch eine Person gilt ein Rabatt 15% auf jede Karte. Beim Kauf eines Abonnements erhalten Sie außerdem einen Rabatt auf den Kauf von Produkten im Philharmonie-Shop.

Gruppentickets:

Beim Kauf von mindestens fünfzehn (15) normalen Tickets pro Konzert.

Mehr Infos: <https://filharmonia.szczecin.pl/bilet>

Die Galerie ist geöffnet:

samstag und sonntag: 12.00–16.00 Uhr (letzter Einlass um 15.30 Uhr)

Die Philharmonie behält sich Besetzungs- und Programmänderungen vor.

*mit Ausnahme der Konzerte:
13-14.06.2025.

Mecenas Filharmonii im. Mieczysława Karłowicza w Szczecinie

Patron Sezonu Artystycznego 2024/2025

STRABAG
WORK ON PROGRESS

Partner Motoryzacyjny Filharmonii

BMW
Bońkowsky

Znajdą nas Państwo / Unsere Webpräsenz:

facebook.com/filharmoniaszczecin
instagram.com/filharmoniaszczecin
x.com/filharmoniaSZN
youtube.com/filharmoniaszczecin
filharmonia.szczecin.pl